

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2083/2020
09.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Китаровић адвокат из ..., против тужене Републике Србије-Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државни правобранилац, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2068/19 од 22.01.2020. године, у седници већа која је одржана дана 09.09.2021. године донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2068/19 од 22.01.2020. године у ставу другом и трећем изреке, и у том делу предмет **ВРАЋА** другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Београду П1 3434/17 од 11.02.2019. године у делу става првог изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде материјалне штете због мање исплаћених нето зарада за октобар 2013. године и за период од новембра 2014. године до августа 2015. године, исплати износе ближе означене у овом ставу изреке са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа па до исплате, као и у делу става другог изреке којим је обавезана тужена да за тужиоца изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање - Филијала Београд на напред наведене износе. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 3434/17 од 11.02.2019. године тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавеже тужена да тужиоцу, на име накнаде материјалне штете због мање исплаћених нето зарада за период од 01.09.2012. године закључно са 31.08.2015. године, исплати појединачне месечне износе ближе означене у овом ставу изреке са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединог месечног износа па до исплате, као и да у корист тужиоца обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.09.2012. године закључно са 31.08.2015. године и исте уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање - Филијала Београд, према стопи важећој на дан уплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана пресуда, тужилац је решењем Дирекције полиције 03/1 број ../2010 од 25.01.2010. године премештен на послове радног места под називом „шеф Одсека за послове финансијских услуга у ... (ОСЛ.)“ у Одељењу за послове планирања и координације финансијских истрага у Јединици за финансијске истраге Управе криминалистичке полиције, у звању главног полицијског инспектора. Решењем начелника Одељења за радно-правне послове и заступање Управе за људске ресурсе МУП 06/2-2 број ../2010 од 01.02.2010. године утврђен је коефицијент за обрачун плате тужиоца у висини од 36,39, након доношења Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у МУП-у од 03.04.2012. године. Решењем директора полиције 03-1 број ../2012 од 01.06.2012. године тужилац је распоређен са тим датумом на радно место под називом „шеф Одсека за послове финансијских истрага у ... (ОСЛ.)“ у Одељењу за послове планирања и координацију финансијских истрага у Јединици за финансијске истраге Управе криминалистичке полиције у свом звању, а решењем начелника Одељења за радно-правне послове и заступања Управе за људске ресурсе МУП 06/2-2 број ../2012 од 27.05.2013. године утврђен му је коефицијент за обрачун плате у висини од 2,900. Решењем директора полиције 03-1 број ../2013 од 09.12.2013. године унапређен је у звање полицијског саветника почев од 07.02.2013. године. Решењем начелника Одељења за радно-правне послове и заступања Управе за људске ресурсе 06/2-2 број ../2013 од 20.12.2013. године утврђен је коефицијент за обрачун плате тужиоцу у висини од 2,974. Међу парничним странкама није било спорно да је тужилац у целом периоду потраживања радио код туженог, односно да је претходно премештен на радно место при Служби за борбу против организованог криминала Управе криминалистичке полиције.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев са образложењем да на основу налаза и мишљења судског вештака Драгана Ничића постоји обавеза тужене да тужиоцу исплати разлику плате која му је исплаћена и плате у двоструком износу који му припада, при чему се збир укупног износа до кога је дошао судски вештак не разликује од укупног износа који се наводи у тужби.

Другостепени суд је, по одржаној расправи, делимично одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду у делу којим је обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде материјалне штете због мање исплаћених нето зарада за период од октобра 2013. године до августа 2015. године исплати износе ближе наведене у овом ставу изреке, док је ставом другим изреке преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев у целини одбио, са образложењем да је пуномоћнику тужиоца на расправи предочено да је у налазу судског вештака на страни 5, под бројем 2. 3. 11. наведено да вештак сматра да из разлога наведених у овој тачки нема места обрачуну разлике плате, тачније неисплаћене плате, на тај начин што би се основна плата са претходног радног места двоструко увећала и од тог износа одбила висина

плате која је тужиоцу исплаћена у утуженом износу, те тако добијени износ представља тзв. позитивну разлику, односно висину неисплаћене плате, а потом констатовано да је нужно, евентуално, обавити допунско вештачење на ове околности, које пуномоћник тужиоца није предложио, због чега, по налажењу другостепеног суда, тужилац за спорни период није доказао да је ова разлика остварена, при чему је терет доказивања на тужиоцу.

Међутим, према правном ставу заузетом на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 13.10.2020. године лица, запослени који су пре ступања на рад у Службу за борбу против организованог криминала и у Службу за откривање ратних злочина, били радно ангажовани МУП-у имају право на двоструки износ плате, коју би остваривала на пословима и задацима у том министарству уз ограничење из одредбе члана 18. став 1. Закона о организацији и надлोजности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких дела.

У тачки 2. тачка 3. тачка 11. налаза вештака, на коју се позвао другостепени суд, стоји констатација да на основу анализе расположиве документације и законске регулативе евидентно је да је у утуженом периоду дошло до промене основице плате и то је разлог што се разликује износ основне плате у утуженом периоду и основне плате у моменту преласка у службу, а до промене износа плате није дошло због примене Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежним за сузбијање организованог криминала („Службени гласник РС“, број 14/2003 ... 14/2014), из тог разлога нема места обрачуна разлике плате, тачније неисплаћене плате, на који начин би се основна плата са претходног радног места двоструко увећала и са тог износа одбила висина плате коју је тужиоцу исплаћена у утуженом периоду, те тако добијани износ представља тзв. позитивну разлику, односно висину неисплаћене плате. После образложеног налаза, вештак је дао мишљење да на основу анализе садржаја расположиве документације и одговарајуће обраде података тужилац би од туженог за период од 01.09.2012. године до 31.08.2015. године потраживао разлику плате са минулим радом до двоструког износа плате према предметној уредби по месечним износима у укупном износу од 3.298.266,94 динара.

По обављеном вештачењу, другостепени суд делимично потврдио првостепену пресуду, а делимично преиначио одбијањем тужбеног захтева у целости не умањујући досуђене износе, без јасног утврђења да ли тужилац потражује од туженог утужени износ или не, уколико сматра да дати налаз не даје одговор на задатак постављен од стране суда.

У поновном поступку, првостепени суд ће имати у виду напред наведене примедбе овог суда, па ће поново одлучити о жалби тужене која је изјављена против првостепене пресуде с тим што ће, уколико сматра да је потребно, да позове судског вештака да разјасни налаз у тачки 2.3.11. и дато мишљење, те да ли је вештачење обављено у складу са правним ставом заузетим на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 13.10.2020. године, односно на који начин је извршио обрачун и дао мишљење да би тужилац потраживао разлику плате са минулим радом до двоструког износа плате у укупном износу од 3.298.266,94 динара.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 2. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**